

Anita Corpas er den – for det meste – lykkelige ejer af en gammel gård i udkanten af Ringkøbing. Gården er fra 1844 med en tønderland jord til og et boligareal på 270 m². Nu er hun gået igang med at renovere den. Hovedsagelig ved egen beslutsom arbejdskraft. På den følgende side giver hun fem skarpe byggeråd til kvinder.

Når

MOR

ikke er

en rigtig

dame

Af Anita Corpas

– Ih, du kan da aldrig nogen dameting, siger min søn surt, og han kunne da lige så godt have skudt mig i hjertet med en bazooka.

Nu er det da også svært uheldigt, at min søn denne eftermiddag absolut vil lære at fingerstrikke, men uanset hvor mange gange jeg vikler uldgarnet om min venstrehånds fingre, så kan jeg ikke huske, hvordan man gør.

Jeg opdrager min søn til at have et nuanceret syn på kvinder og en fri oplevelse af kønsroller, og så minsandten om han ikke lufter sine chauvinistiske kvindeidealer lige op i mit rædsel-mejslede ansigt.

For amazonen er ikke mere kriger, end hun bliver stødt på BH-bøjlen, når talen falder på gammeldags dyder, der anses for særligt pigeagtige. Såsom madlavning for eksempel.

Jeg er ingenlunde en fremragende kok, men det er da lykkedes for mig at fodre mit barn ernæringsrigtigt gennem alle år – og for det meste har maden da både været varm og spiselig.

Men hvorfor er det lige, at kvinder forventes at frembringe gastronomiske klimaks i deres nyistandsatte samtalekøkkener, når nu alle ved, at kvinder hellere samtaler end kokkererer...

Måske er det fordi, jeg bliver 40. Måske er det fordi, jeg opgiver at vente på, at en handyman skal realisere mine drømme. Eller måske er det fordi, jeg har fået hele familiens sigøjner-gen, der byder mig altid at ville være lige netop dér, hvor jeg ikke er.

I hvert fald synes jeg pludselig, at jeg – af hensyn til min søn – bør udstyre mig selv med en brokke om anklen og så nu blive, hvor jeg ér.

Derfor køber jeg en ejendom for at høre til et sted. Min ex-mand møder beredvilligt op i sin egenskab af tømrer og entreprenør og fraråder mig på det kraftigste at købe den bedårende gamle gård fra 1844 i udkanten af Ringkøbing.

Så jeg køber den naturligvis lige på stedet.

Dermed sømmer jeg mig op på et ombygningsprojekt, der vil gøre enhver egyptisk Farao bleg. For nu isolerer jeg så loft, rejser vægge og graver ud til fundament helt uden brug af en hebræisk slavehær...

Imidlertid skal kvinder naturligvis lægge alle deres fortrin ind i byggeriet, uanset om det krydres med sjæl eller tårer.

Og denne aften er jeg så selv lykkedes nogenlunde med en middag, der gerne skal nedlægge lidt arbejdskraft. For der er nu engang ikke mange mænd, der ikke får urkøllen i alarmberedskab oven på god mad med udsigt til et par sammenpressede bryster og lidt våde øjne.

Selskabet har været på ekskursion og har ved selvsyn konstateret, at mit ombygningshelvede rent faktisk kræver sin mand.

Der er da også en af vennerne, der så ganske medfølelse spørger, »om jeg nu ikke også snart skal se at få mig sådan en«.

Selv arbejder jeg dog mere på en strategi, der indebærer, om netop han på lørdag mon ikke lige kan være behjælpelig med et spænd på fire en halv meter, der involverer en limtræs bjælke på 75 kilo.

Men inden jeg overhovedet får hævet kavalergangen og vandet til at stige i tårekanalen, afbryder min søn mig nok så skamløst;

– Narhaj. Det tager langt længere tid at finde en mand end at gøre det selv...ikk' os' mor?